

חַתָּ"ת לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרֻשָּׁת וִירָא י"ז חֲשׂוֹן ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטָחוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁבִיעִי עִם רִש"י

הַיּוֹם לּוֹמְדִים אֶת פְּרֻשַׁת הָעֵקֶדָה וְשִׂאבְרָהֶם חֹפֶשׁ שְׁדוּךְ לִיצְחָק.

הָעֵקֶדָה: הַשָּׁטָן נִסָּה לְגַרֵם לְכֹךְ שֶׁה' יִכְעַס עַל אֲבָרָהָם הַיּוֹת וְלֹא הִקְרִיב קָרְבָּן מֵאִז שֶׁעָבַר לְחִבְרוֹן. ה' אָמַר שְׂאִין זֶה אִמָּת, כָּל דָּבָר שֶׁעָשָׂה אֲבָרָהָם הוּא לְשֵׁם ה' וְאֲבָרָהָם אֶפִּילוֹ יִהְיֶה מוֹכֵן לְהִקְרִיב אֶת בְּנוֹ עֲבוּר ה'.

יִשְׁמַעְאֵל, עָשָׂה קִצָּת תְּשׁוּבָה וְעָבַר חֲזָרָה לְחִבְרוֹן כְּדִי לִהְיוֹת קְרוֹב יוֹתֵר לְאֲבָרָהֶם. אֲבָל הוּא חָשַׁב שֶׁמִּגִּיעַ לוֹ לִהְיוֹת הַשְּׁלִיחַ שֶׁל ה' אַחֲרֵי פְטִירָתוֹ שֶׁל אֲבָרָהֶם. הוּא הִתְרַבֵּר בְּכֹךְ שֶׁעָשָׂה בְרִית לְמִרוֹת שְׁכָאֵב לוֹ. יִצְחָק עָנָה, שֶׁהוּא מוֹכֵן אֶפִּילוֹ לְהִקְרִיב אֶת כָּל גּוֹפוֹ לַה'.

אַחֵר שֶׁשָּׁמַע מֶה אָמְרוּ הַשָּׁטָן וְיִצְחָק, ה' הָעֲמִיד אֶת אֲבָרָהֶם בְּדִיוֹק בְּנִסְיוֹן הַזֶּה. ה' אָמַר לְאֲבָרָהֶם לְקַח אֶת יִצְחָק לְהַר הַמּוֹרִיָּה, מְקוֹם שֶׁבּוֹ יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. עָלִיו לְהַכִּין אוֹתוֹ לַעֲלוֹת כְּקָרְבָּן לַה'. אֲבָרָהֶם הִתְעוֹרֵר מִקֵּדָם בְּבִקְרָה וְחִבֵּשׁ (הַכִּין) בְּעֶצְמוֹ אֶת הַחֲמוּר כְּדִי לִשְׂאת אֶת הָעֲצִים וְהַכֵּלִים שֶׁצָּרִיךְ בְּמָקוֹם לְבָקֵשׁ מֵאֶחָד הַמְּשֻׁרְתִּים לַעֲשׂוֹת זֹאת. הוּא חָטַב אֶת הָעֲצִים בְּעֶצְמוֹ וְלָקַח אֹתוֹ אֶת אֱלִיעֶזֶר (מְשֻׁרְתּוֹ) יִשְׁמַעְאֵל וְיִצְחָק.

בְּדֶרֶךְ כָּלֵל לּוֹקֵחַ יוֹם כְּדִי לְהִגִּיעַ לְהַר הַמּוֹרִיָּה, אוּלָם אֲבָרָהֶם הִגִּיעַ לְהַר הַמּוֹרִיָּה רַק כַּעֲבוּר שְׁלוּשָׁה יָמִים. הוּא רָאָה מִרְחוֹק עָנָן מֵעַל הָהָר וְהִבִּין שֶׁזֶּהוּ הַמְּקוֹם שֶׁאֵלֵיו ה' רוֹצֵה שִׁלְּךָ. אֲבָרָהֶם אָמַר לְאֱלִיעֶזֶר וְיִשְׁמַעְאֵל לְהִשָּׂאֵר מֵאַחֲרוֹ עִם הַחֲמוּר, הוּא וְיִצְחָק יִלְכוּ לְהִתְפַּלֵּל וְיִחַזְּרוּ אֵלֵיהֶם. (הוּא אֶפִּילוֹ לֹא הִבָּחִין בְּנִבְוָאָה שֶׁאָמַר, שִׁיִּצְחָק גַּם הוּא יִחַזֵּר אֹתוֹ) אֲבָרָהֶם נָתַן לְיִצְחָק לִשְׂאת אֶת הָעֲצִים בְּעוֹד שֶׁהוּא נֹשֵׂא אֶת הָאֵשׁ וְהַסִּבִּין. שְׁנֵיהֶם הָיוּ מוֹכְנִים לַעֲשׂוֹת כָּל מַה שֶׁה' יִבְקֹשׁ, לְמִרוֹת שִׁיִּצְחָק עוֹד לֹא יָדַע שֶׁהוּא עוֹמֵד

להיות הקרֵבן. יִצְחָק שָׁאל אֶת אֲבִרָהם הֵיכָן הֵשָׁה לְקָרְבָן? אֲבִרָהם אָמַר לוֹ, שָׁאֵם ה' לֹא יִשְׁלַח מִשְׁהוֹ אַחֵר, הֲרִי שֶׁהוּא, יִצְחָק, יִהְיֶה הַקָּרֵבן.

למרות ששמע זאת, יִצְחָק הִמְשִׁיךְ לִלְכֹּת עִם אָבִיו בְּשִׂמְחָה כְּדִי לָקִים אֶת רָצוֹן ה'.

כְּאִשֶּׁר הִגִּיעוּ לַמָּקוֹם הַנִּכּוֹן אֲבִרָהם בָּנָה מִזְבֵּחַ וְעָרַךְ עָלָיו אֶת הָעֵצִים. הוּא קָשַׁר אֶת יִצְחָק וְהִעֲלָה אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ.

אֲבִרָהם לָקַח סִכִּין, מוֹכֵן לִשְׁחוּט אֶת בְּנוֹ.

כָּל הַמִּלְאָכִים כָּבוּ כְּאִשֶּׁר רָאוּ זֹאת וְדַמְעוֹתֵיהֶם זָלְגוּ לְתוֹךְ עֵינָיו שֶׁל יִצְחָק. (בְּהִמָּשֵׁךְ דַּמְעוֹת אֵלוּ גִרְמוּ לָכֶךָ שֶׁלֹּא יוּכַל לִרְאוֹת כָּל כֶּךָ טוֹב).

מִלֵּאךְ קָרָא בְּקוֹל "אֲבִרָהם אֲבִרָהם, אֵל תִּשְׁחַט אֶת הַנֶּעֱר", אֲבִרָהם חָשַׁב שְׂאוּלִי עָלָיו לַעֲשׂוֹת סִימָן קָטָן עַל גּוֹפוֹ שֶׁל יִצְחָק, אֲבָל הַמִּלְאָךְ הִמְשִׁיךְ "וְאֵל תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה". אֲבִרָהם הִתְעַצֵּב כִּיּוֹן שֶׁחָשַׁב שֶׁהַכּוֹנֵה הִיא שֶׁהוּא נִכְשֵׁל בְּנִסְיוֹן שֶׁל ה'.

ה' אָמַר לְאֲבִרָהם שֶׁלֹּא רָצָה שֶׁבְּאִמַּת יִקְרִיב אֶת יִצְחָק אֲלָא זֶה הָיָה נִסְיוֹן, נִסְיוֹן שֶׁהוּא- אֲבִרָהם, עַמֵּד בּוֹ! אוּלָם אֲבִרָהם לֹא רָצָה רַק לַעֲמֹד בְּנִסְיוֹן, הוּא רָצָה שֶׁה' יִבְטִיחַ לוֹ בְּרָכוֹת. הוּא יָדַע כִּי לָשֵׁם כֶּךָ יֵשׁ לְהַקְרִיב קָרְבָן. לָכֵן הִתְבּוֹנֵן סָבִיבוֹ וְרָאָה אֵיל רֶץ לְקִרְאָתוֹ. ה' הִכִּין אֶת הָאֵיל הַזֶּה, בְּדִיוֹק בְּשִׁבִּיל הַמִּצֵּב הַזֶּה. אֲבָל הַשֵּׁטֶן הִצְטַעַר עַל כֶּךָ שֶׁאֲבִרָהם עָמַד בְּנִסְיוֹן וְלָכֵן גָּרַם שֶׁקִּרְנֵי הָאֵיל יִתְפַּסְּסוּ בְּסָבִיב הַשִּׁיחִים. אֲבִרָהם עָזַר לֹאֵיל לְהִשְׁתַּחֲרֹר וְהַקְרִיב אוֹתוֹ לְקָרְבָן. הָיִיתָ וְהַקְרִיב אֶת הַקָּרֵבן בַּמָּקוֹם יִצְחָק, יִצְחָק גַּם הוּא הִתְקַדֵּשׁ כְּקָרְבָן.

אֲבִרָהם קָרָא לַמָּקוֹם "ה' יִרְאֶה".

אֲבִרָהם הִתְפַּלֵּל לֵה' וּבִקֵּשׁ שֶׁה' יִרְאֶה אֶת הַמָּקוֹם כַּמָּקוֹם הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה, וְיִקְרִיבוּ בּוֹ בְּעֵתִיד קָרְבָנוֹת.

אַחֲרֵי שֶׁהַקְרִיב אֶת הַקָּרְבָן, הַמִּלְאָךְ קָרָא לוֹ שׁוּב "כִּי עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי יִרְאֶה אֱלֹקִים אֶתָּה..." הָיִיתָ שֶׁהָיִיתָ מוֹכֵן לְהַקְרִיב אֶת בְּנֶךָ יַחֲדָיְךָ לְקָרְבָן, הִילָדִים שֶׁלָּךְ יִתְרַבּוּ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲלוֹ אֲשֶׁר עַל שִׁפְתֵי הַיָּם וַיִּכְבְּשׁוּ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

~

אֲבִרָהם חָזַר לַגּוֹר בְּבֹאֵר שִׁבְעָה. הוּא הִבִּין שֶׁכַּעַת זֶהוּ הַזְמָן הַמִּתְאַיֵּם לִיצְחָק לְהִתְחַתֵּן. אֲבִרָהם הִלָּךְ לְבִדּוֹק הָאֵם לִידֵידָיו עַד אֲשֶׁכּוֹל אוֹ מִמָּרָא הָיְתָה בַת שְׁתֵּהָיָה כָּלָה מִתְאַיְמָה לִיצְחָק. ה' אָמַר לְאֲבִרָהם שֶׁלֹּא חָזַן שְׁלוֹ בְּתוֹאֵל יֵשׁ יִלְדָה קִטְנָה- רַבָּה, שֶׁהִיא מִתְאַיְמָה לֹאשֶׁה לִיצְחָק, לָכֵן הִפְסִיק לַחֲפֹשׁ.

תְּהִלִּים / יוֹם י"ז לַחֹדֶשׁ פָּרָקִים פ"ג- פ"ז

בְּתִהִלִּים הַיּוֹמִי, פָּרָק פ"ד, יִשְׁנֹו פְּסוּק מִיַּחַד שֶׁעָלָיו לוֹמְדִים גַּם בְּתַנְיָא "כִּי שֶׁשֶׁשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹקִים".

הַשֶּׁשֶׁשׁ הִיא מִשַּׁל לֵה', הָיִיתָ שֶׁהַשֶּׁשֶׁשׁ מְאִירָה בַּעֲצֻמָּה רַבָּה. אִם הַשֶּׁשֶׁשׁ תֹּאִיר עָלֵינוּ בְּכָל הַכַּחַ, הָעוֹלָם יִתְחַמֵּם מְאֹד.

הָעוֹלָם רָאוּי לְמִגּוּרִים בּוֹ רַק מִכִּיּוֹן שֶׁלִּשְׁשֶׁשׁ יֵשׁ "כִּסּוּי" מִגֵּן מִהַקְרִינָה הַמְּסַכֶּנֶת וְכֶךָ אֲנוּ יְכוּלִים לְהִנּוֹת מְאוּרָה.

כֵּן הַדָּבָר לְגַבִּי ה'. הַחַיּוֹת מִשֵּׁם הַגּוֹיָה הִיא כֹּה חֲזָקָה, שֶׁבְּמִצָּב זֶה לֹא נִתֵּן הָיָה שִׁיְהִיּוֹ אֲנָשִׁים נִפְרָדִים מֵה', כִּלְנֹו הָיִינוּ מִתְמַזְגִּים עִמּוֹ. אֲבָל הַשֵּׁם אֱלֹקִים מְכַסֶּה עַל שֵׁם הַגּוֹיָה כֶּךָ שֶׁהָעוֹלָם יְכוּל לְהִמְשִׁיךְ וּלְהִתְקִים כְּפִי שֶׁאֲנוּ רוֹאִים וּמַכִּירִים אוֹתוֹ.

הַגִּמְרָא אוֹמֶרֶת שֶׁלַּעֲתִיד לְבֹא, ה' יוֹצִיא אֶת הַחֲמָה מִנִּרְתִּיקָה (הַכִּסּוּי שֶׁלָּהּ) וַיָּבִיא רְפוּאָה שְׁלֵמָה לָעָם

(בפסוק נאמר שאפילו היום יש לשמש כח מרפא, אבל אז הכח יהיה חזק הרבה יותר).
זאת מפיון שלעתיד לבא לכלם יהיה את הכח לראות שה' אחד ושום דבר לא יוכל למנוע מאתנו להיות בריאים וחזקים ולחיות כמו שיהודי צריך לחיות.

תניא / אגרת הקדש סימן כ"ח (י"ז מרחשון שנה פשוטה)

ר' לוי יצחק מברדיטשוב היה מחתן של האדמו"ר הזקן, הבן שלו התחתן עם הבת של אדמו"ר הזקן. באשר ר' לוי יצחק עוד היה בחיים בנו, ר' מאיר נפטר. האדמו"ר הזקן שלח אליו את האגרת כדי לנחם אותו באבלו. באשר התורה מספרת על פטירת מרים, זה נכתב בסמיכות למצוות פרה אדומה. החכמים מסבירים שבדיוק כפי שפרה אדומה יכולה לטהר אדם מהטמאה הגדולה ביותר, באשר צדיק נפטר, הוא מביא לכפרה אפילו על העברות הגדולות ביותר שיהודים עוברים. מצוות פרה אדומה כוללת פרטים רבים מאוד. באשר מקימים מצוה לכל פרטיה ודקדוקיה כפי שכתובים בתורה, הדבר מביא לחיות רבה של ה' בעולם. בגלל כח זה היא יכולה לטהר אפילו את הטמאה הגדולה ביותר. מחר בעזרת ה' נלמד מה קורה באשר צדיק מסתלק ומדוע שני הענינים דומים.

היום יום / י"ז מרחשון

אדם עלול לחשב "מה כל כך גרוע אם אני מפסיד היום למוד תורה או קיום של השליחות, מחר זה יום חדש, בעזרת ה' הוא יתן לי חיים ארבים ושנים ארכות, תמיד יהיו עוד הזדמנויות". זו לא הדרך שבה יהודי צריך לחשב. צריך להזהר שלא לבזבז זמן. יש לנצל כל רגע עבור תורה ומצוות. פיון שלכל רגע יש כח מיוחד שנמצא ופועל רק ברגע הזה. הכח הזה שזה רק אם הרגע הזה ינצל בראוי. (במו שכל יום החת"ת הוא מיוחד, יש להשתדל שלא להפסיד יום).

ספר המצוות / מצוות לא תעשה רס"ו

המצוה היומית, **מצוות לא תעשה רס"ו**, היא שאסור אפילו לחשב ולתכנן להשיג משהו שיש לאדם אחר ואנו רוצים אותו. לכן אם אוהבים למשל את הכובע שמש של החבר, אסור אפילו לחשב על דרכים לשכנע אותו לתת או למכור לנו את הכובע.

התורה אומרת שמחשבה על הרצון העז שיש באדם לרכוש של אדם אחר, זו עברה, והיא תגרום לעבור עברות נוספות חס ושלום!

מתחילים ברצון עז כל כך ומנסים למצוא דרכים איך לממש, או שעוברים עברה כפי שלמדנו אתמול, לשכנע את האדם השני למכור או להחליף. אם הוא לא מסכים, יקחו זאת ממנו בכח, שזו עברה של גזל.

ישנה דגמה לכך בנביא, בספורו של המלך אחאב ושלמה נבות: אחאב היה אחד ממלכי ישראל שחי בתקופת בית המקדש הראשון. אחד הנביאים העקריים בתקופתו, היה אליהו הנביא. ליד ארמונו של אחאב היה כרם יפה בבעלות אדם בשם נבות. אחאב אהב מאד את הכרם והחליט שזה יהיה מקום מצויין לשתול

גנה חדשה היות שזה קרוב לארמונו.

יום אחד הוא ניסה לשכנע את נבות למכור לו את המקום, אולם נבות סרב. אחאב ניסה להחליף אתו את הכרם לשדה במקום אחר ואפילו טוב יותר, אולם נבות לא היה מוכן גם לזה. הוא קבל את הכרם כירושה מאביו, ולא רצה לוותר עליו.

אחאב חזר לביתו בכעס. אשתו המרשעת איזבל, ראתה שהוא זועף על משהו ושאלה אותו מה קרה. כאשר איזבל שמעה שנבות איננו מוכן למכור את פרמו, היא החלה לכעוס ואמרה לבעלה: "אתה המלך, אתה יכול לקחת כל שלבך חפץ... אל תצטער, אני אדאג שתקבל את הכרם שאתה אוהב".

איזבל ארגנה ששני עדי שקר יאמרו שנבות אמר דברים נגד ה' ונגד אחאב. על העברה הזו, הענש הוא סקילה - משליכים עליו אבנים.

ברגע שנבות מת, איזבל הלכה לאחאב ואמרה לו בשמחה שכעת הוא יכול לרשת את הכרם. אליהו הנביא הגיע לאחאב ואמר לו שבגלל העברה הזו, לא מגיע לו להיות מלך. הוא יהרג ולא יקבר בכבוד. כאשר אחאב שמע זאת, הוא הצטער מאד, קרע את בגדיו ועשה תשובה. ה' אמר לאליהו הנביא שבגלל תשובתו, אחאב בעצמו לא יענש אולם המלכות שלו לא תאריך עוד.

רמב"ם / הלכות גזלה ואבדה פרקים י', י"א, י"ב

ברמב"ם היום לומדים על השבת אבדה.

פרק י'- מלמד מה קורה אם אדם גזל שדה וספץ חלק ממנו או נטע או בנה בו משהו. כאשר הוא מחזיר אותו לבעלים, לעתים הבעלים יצטרך לשלם לגזלן על הנכס שהשביח (שנעשה שוה יותר ממה שהיה בשלוקח ממנו).

פרק י"א- מלמד את הלכות השבת אבדה.

פרק י"ב- מסביר מה עושים כאשר מפסידים כסף על קיום מצוות השבת אבדה. לומדים גם שאם לא מאבדים כסף או זמן אסור לקבל תשלום על המצוה.

בא נאמר שישנו אדם שהולך ברחוב עם צנצנת דבש, הפלי נשבר והדבש מתחיל להשפך.

"אוי לא, הדבש שלי הולך להשפך על הרצפה"

"אל דאגה", עונה אדם לידו, "יש לי צנצנת ריקה, תוכל לשים את הדבש שלך בצנצנת שלי".

"תודה" אומר בעל הדבש,

"אבל תצטרך לשלם לי על ידי מחצית מהדבש שלך" אומר בעל הצנצנת.

באמת בעל הדבש לא צריך לשלם לו מחצית מהדבש, כיון שזו מצוה לעזור לאדם אחר, והצנצנת היתה ריקה בכל מקרה.

הוא צריך לקבל תשלום על הזמן שהקדיש לעזור לו, ואפילו שבעל הדבש אמר שישלם, היחס לזה הוא כאלו הוא התבדח.

דרכי החסידות / זריזות

ה' ניסה את אברהם בנסיון קשה ביותר: העקדה.

ה' אמר לאברהם לקחת את בנו, שהמתין להולדתו זמן כה רב, בקרבן. לא רק שאברהם שמע בקול ה' להעלות את יצחק על המזבח, הוא הזדרז לקיים את המצוה. הוא לא דחה את הקיום כיון שלא רצה, אלא ממש עשה כל שביכולתו להקדים ולבצע את מה שה' אמר לו.

בזכות הזריזות של אברהם אבינו, ה' נתן לו שכר רב.
אפשר ללמד מאברהם אבינו, עד כמה חשוב לקיים מצוות בזריזות.
בתנ"א, כותב האדמו"ר הזקן שמדבר בפרט על צדקה, יש להזדרז לקיים זאת במהירות. הזכות הזו
תגרום לשפע של ברכה והצלחה לעושה. (כמו אברהם אבינו).

תפלה / רק על קטע אחד

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

מילות התפלה נועדו לסייע לאדם להרגיש תחושות מיחדות. הן עוזרות לאדם לעמוד כראוי לפני ה'
ולבקש ממנו למלא את צרכיו. הן מסיעות לרצות לקיים את רצון ה' בכל עת.
מה קורה אם מתפללים מדי יום והדבר לא משנה את ההרגשה של האדם? על ידי התבוננות,
מחשבה על המלים שאומרים, נתחיל לחוש כך!

המחשבה על מילות התפלה יכולה לארוך זמן. לא כלם יכולים להקדיש הרבה זמן לתפלה ארוכה.
העצה למי שאינו יכול להקדיש הרבה זמן היא לחשב רק על קטע אחד מתוך התפלה מדי יום. ביום
למחרת, לחשב על הקטע שבא אחריו.

דרך זו היתה ידועה כעבודה של קבוצת חסידים, מדי יום התבוננו בחלק אחד מהתפלה וסימנו את
המקום בסדור שלהם. ביום למחרת, הם המשיכו בהתבוננות מהמקום שסימנו וכשסימנו את
המקום שבו עצרו.

(ראה אגרות קודש חלק י"ט עמוד 195)

גאולה ומשיח / הא' של גאולה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

מהי גאולה? בלשון הקדש השם הנתן לדבר מסים הוא המעניק לו חיות ומגלה לנו את מהותו.
גאולה בוללת את אותן אותיות כמו גולה – גלות בתוספת א'.

באמת, אין זה עולם חדש עם דברים שונים ממה שהיה בגלות, הכל אותו דבר כמו בזמן הגולה – רק
עם א'. מהי הא' הזו?

1. **א'-ה'.** כלם וכל דבר בעולם ידעו את ה' ולכן לא יקרו עוד דברים רעים ולא יהיה עוד
מה שיכול להסתיר על ה'.

2. **א'-אלפך חכמה** – למוד תורה. כל דבר בעולם יעזר ליהודי לחיות כפי שה' רוצה
שיהודי יחיה וכפי שכתב בתורה.

3. **א בכתיב מלא – אל"ף ובהפוך אותיות "פלא"** – נס. נוכל לראות את הסודות
המפלאים שה' טמן בתורה.

יש לנו טעם של כך בגלות, באשר לומדים חסידות. בזמן הגאולה נאמר "אה" כל דבר שלומדים בעת
בגלות יהיה הגיוני ונוכל לראות אותו בעינינו.

(ראה שיחת פרשת אמור ה'תשנ"א)